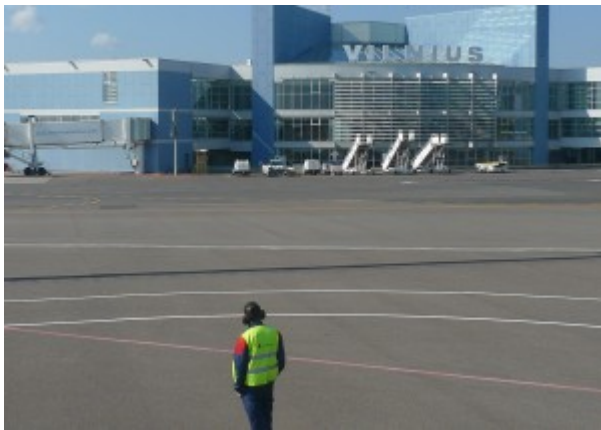

KAMILĖ NEMEIKAITĖ-AGUIRRE: „TREČIABANGIAI GALĖTŲ BŪTI VADINAMI I-AJA KARTA“

Tikriausiai ne kartą esate girdėję frazes „kartų konfliktas“, „senoji bei naujoji karta“ ir t. t. JAV mokslininkai šiuo metu Amerikoje gyvenančius žmones suskirstė į skirtingas kartas - Didžiosios depresijos karta (gimę 1912-1921 m.), Antrojo pasaulinio karo karta (gimę 1922-1927 ir subrendę 1940-1945 m.), Pokarinė karta (gimę 1928-1945 m.), „Kūdikių bumo karta“ (gimę 1946-1954 m.), „Kūdikių bumo karta II“ (gimę 1955-1965 m.), X karta (gimę 1966-1976 m.), Y arba Tūkstantmečio karta (gimę 1977-1994 m.), Z karta (gimę 1995-2014 m.).

Kadangi dažniausiai tenka bendrauti ir geriausiai pažinti Y kartą, kalbėsiu būtent apie dabartinius trisdešimtmečius. Kokią oficialią išvadą JAV mokslininkai pateikia apie šios kartos amerikiečius? Pasak jų, tai yra didžiausia karta nuo „Kūdikių bumo“ laikų. Šios kartos atstovai, palyginti su ankstesnėmis kartomis, išskirtinai išprusę, išmanantys technologijas, atsparūs daugeliui tradicinių rinkodaros ir pardavimų akcijų, nes būtent su šiais dalykais užaugo nuo vaikystės. Jie yra rasiškai ir etiškai įvairesnė bei liberalesnė dėl sparčios informacijos sklaidos per televiziją, radiją, internetą ir kitas technologijas. Ši karta daug mažiau lojali prekių ženklams, o per technologijas daug sparčiau įsisavina naujas madas ir stilius. Kita vertus, tai didžiausia dalis vartotojų, kurie nelinkę taupyti ir yra

nusiteikę dažniau įsigyti naujus daiktus, drabužius, netgi automobilius.

Ar būtent taip galėtume apibūdinti vadinamuosius trečiabangius, į Jungtines Amerikos Valstijas atvykusius prieš 10-15 metų? Galbūt kai kurios frazės taikytinos, tačiau mane iš tiesų suintrigavo iš kažkieno lūpų išsprūdę žodžiai: „Mes esame prarastoji karta“. Kodėl prarastoji? Ar dėl to, jog Lietuva labiausiai demografiškai „nukraujavo“ apie 2000-uosius, kai tautiečiai masiškai veržėsi į Ameriką? Ar tai, jog kai kurie, pasilikę čia nelegaliai, prarado dešimtmetį savo Lietuvoje paliktų tėvų, giminaičių gyvenimo? Paaiškinimų ir variacijų šia tema – galybė, tačiau aš asmeniškai nesutikčiau su šiuo terminu. Man artimesnis I kartos terminas. Kas yra I? Ieškantieji.

Ieškantieji geresnio gyvenimo. Ieškantieji vietos, kurią galėtų pavadinti tikrais namais. Ieškantieji savo tapatybės JAV. Trisdešimtmečiai, vaikystę praleidę sovietinių blokinių pilkų namų kiemuose, puikiai prisimena ir tuščias parduotuvių lentynas, ir ilgiausias eiles prie pėdkelnių, ir klostuotas mokyklinės uniformas. Kokie jie dabar, Amerikoje gyvenantys nuo dvidešimt vienerių metų amžiaus? Ar jie kada nors taps tikrais amerikiečiais? Nemanau, jais taps tik jų būsimi ar jau gimę vaikai. Galbūt vis imliau perimsime amerikietiškas tradicijas, tam tikrus gyvenimo būdo aspektus, tačiau niekada iki galo nesuvoksime jų kultūros, mąstymo. Taip pat, kaip ir mūsų vaikai nežinos, kiek daug mums reiškė animacinis filmukas „Na, palauk!“.

I kartos atstovai, niekada netapsiantys amerikiečiais ir vargu ar besugebėsiantys gyventi Lietuvoje. Šis jausmas ryškiai smogė prieš dvejus metus, kai grįžau į savo gimtąją šalį.

Ankstyvas rytas Vilniaus oro uoste. Grubus vietos darbuotojas, kurį sunervino mano klausimas, kuriuo autobusu važiuoti į autobusų stotį. Garsiai nepasitenkinimą autobuse reiškianti pagyvenusi moteris dėl mano pernelyg daug vietos užimančio lagamino. Pamaniau: „Nieko tokio, kas gi būna gero ūpo ankstyvais rytais“. Vėliau suvokiau, jog paros laikas čia niekuo dėtas: įkyrus spoksojimas, agresyvus veržimasis į viešojo transporto priemones, irzlios kasininkės – visa tai regėjau ir vakarais, ir rytais. Net buvę draugai gyveno man nebesuprantamomis problemomis, o kadaise mėgstamiausios mano vietos tapo niūriomis abstrakcijomis.

Šalis, kurioje praleidau pirmuosius dvidešimt savo gyvenimo metų, tapo visiškai

man svetima. Kur aš priklausau? Kuo tapau? Lietuviškai kalbančiu, sovietinio mentaliteto besistengiančiu atsikratyti asmeniu, norinčiu pritapti Amerikoje bei laviruojančiu „trikultūrinėje“ erdvėje?

Štai kodėl lietuviai buriasi į savas bendruomenes, geriausiai draugais dažniausiai vadina ta pačia kalba šnekančiuosius, kuria įvairiausias organizacijas ir mielai įsijungia į jų veiklą – nes tik emigrantai geriausiai supranta vienas kitą. Nes jie ieškantieji. Jie – I karta. Ar sutinkate su tuo?

[*Kamilė Nemeikaitė-Aguirre*](#)

www.alietuvis.com, 2014 m. spalio 30 d.

Jei norite paskelbti žinias iš savo bendruomenės, išsakyti savo nuomonę lietuviams užsienyje svarbiais klausimais, tapti nuolatiniu portalo pasauliolietuvis.lt bendradarbiu, rašykite e-redakcijai el.adresu pl.internete@gmail.com